

New York Timesi bestseller

Unenägude järv

Peresaladused tulevad alati ilmsiks

KIM EDWARDS

Originaali tiitel:
Kim Edwards
The Lake of Dreams
2011

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjandusteos. Nimed, karakterid, asutused, organisatsioonid, kohad ja sündmused, mis pole avalikkusele teada, on kas autori kujutlusvõime vili või fiktsioon. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, kas surnud või elavatega, sündmuste või tegevuskohtadega on täielik kokkusattumine.

Tõlkinud Jana Linnart
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Kim Edwards, 2011

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Viking, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

E12348718
ISBN 978-9949-82-340-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Minu perele, eriti mu vanematele Johnile ja Shirleyle

*Mina tean, mis on peidetud ja mis on avalik,
sest tarkus, kõige meister, on mind õpetanud.*

Saalomoni tarkuseraamat, 7:21-22

*Sirgjoonelisel vahemaal ei ole saladusi.
Saladused on sirgjoonest eemal.*

Thomas Mann, „Joosep ja tema vennad“

Proloog

1910

KUIGI ON PEEAEGU SÜDAÖÖ, LIPSAB LÄBI VILLASE RIIDE EBATAVALINE VALGUS ja riivab ta käsivart nagu tiivasuled. Kõrvaltoas magavad vanemad ning pime küla on vaikne, kuid ta on kõik need tunnid ärkvel lebanud ning nüüd ronib ta voodist välja. Põrandalauad on jalgade all karedad. Nädalaid ei ole inimesed rääkinud millestki muust kui komeedist, kuidas maa liigub läbi mürgiaurupilvede selle sabas, kuidas maailm võib otsa saada. Ta on viisteist ja aitas koos vennaga kogu päeva selle musta kangaga maja kindlustada – aknaid, uksi, isegi korstnat. Haamrid toksisid kõikjal, sest naabrid tegid sedasama.

Kummaline kitsas valgusekolmnurk puudutab teda siit ja siis sealt, kui ta üle toa kõnnib. Tal on seljas sinine kleit, millest ta on peaaegu välja kasvanud, kulunud puuvill on naha vastas pehme. Selles toas, madalas poepeelses ruumis, mis kuulub üksnes temale, on kangas vaid lõdvalt aknale kinnitatud, ning kui ta nurgast tõmbab, langeb riie eest ja kõik on täis komeedi kahvatut valgust. Ta lükkab akna valla ja hingab sügavalt sisse: korra ja siis teise, veelgi sügavamalt. Midagi ei juhtu. Ei mürgigaasi, ei kõrvetust kopsus – ainult vesine kevad, taimede kasvamise lõhn ja kauge mere hõng.

Ja see kummaline valgus. Tähtkujud on niisama tuttavad nagu jooned ta peopesal, nii ei pea ta komeedi leidmiseks otsima. See kõrgub sillerdava voona, tiirutab põneva ja võimsana ümber aastate. Kaugel haugub koer, kanad sahistavad ja nurisevad oma kuutides. Vaiksed hääled kerkivad ja segunevad, tema venna ja veel kellegi

oma, keda ta tunneb; ta süda hakkab kiiremini lööma, korraga nii vihast kui igatsusest. Ta kõhkleb. Ta ei ole seda plaaninud – sellest saab tema elu pöördepunkt. Ometi ei tule see hetkeajel, et teda tõmbab aknalauale, paljad jalad kõlkumas paari jala kõrgusel aiast. Lõppude lõpuks on ta ju riides. Ta jättis kanga meelega lõdvalt rip-puma. Ta on kogu päeva komeedist unistanud, selle metsikust ja intensiivsest ilust, sellest, mida see võib tähendada, kuidas tema elu võib muutuda.

Hääled valjenevad ja ta hüppab.

Esimene peatiikk

2006

MINU NIMI ON LUCY JARRETT JA ENNE, KUI SAIN TEADA TÜDRUKUST aknal, enne kui läksin koju, komistasin kildudele ning hakkasin lugu tükkaaval uuesti kokku panema, elasin ma ühes külas Jaapani mere ääres. Kevad oli olnud täis nõrbu maavärinaid ning tol ööl ärkasin järsku, olles unenäost välja kistud. Munakivitanaval kaugesid sammud, mürisesid kauged rongid; kuulasin pingsamalt, kuni suutsin eristada merekohinat. Kuid see oli kõik. Yoshi käsi puhkas kergelt mu puusal, nagu oleksime ikka veel tantsinud, mida olime teinud õhtul, muusika pimedas kõõgis vaikselt mängimas, meie sammud aeglustumas, kuni peatusime hoopis ja seisime suudeldes jasmiinilõhnalises õhus.

Heitsin uuesti pikali ja tõmbasin end tema soojuse vastas kerra. Unenäos olin läinud tagasi järve äärde, kus olin üles kasvanud. Ma ei tahtnud minna, aga läksin. Taevas oli pilves, luitunud-roheline majake, mida olin varem näinud, kuid ainult unenägudes, kopitanud ja puudesse kasvanud. Selle aknad olid katki, tolmust ja lumest läbipaistmatud. Kõndisin majakesest mööda kaldale, astusin paksule läbipaistvale jääle. Kõndisin, kuni jõudsin nendeni. Nii palju inimesi, kes elasid oma elu kohe pinna all. Tabasin neid vilksamisi, laskusin põlvili, surusin peopesad vastu klaasjat jääd: nii paks, nii selge, nii külm. Mina olin nad kuidagi sinna pannud, ma teadsin seda. Mina olin nad nii kauaks sinna jätnud. Nende juuksed liikusid veealustes hoovustes ja nende silmad

olid minu omadega kohtudes täis igatsust, mis oli sarnane minu omaga.

Aknaluugid värisesid. Tõmbusin pingule, lõksus maavärinate ja unenäo vahel, ent see oli vaid kaugel rong, mille müra üles mägedesse kadus. Olin näinud nädal otsa igal ööl sedasama unenägu, mille oli päästnud liikvele maa kõikumine ja mis liigutas üles mineviku. See viis mind tagasi öösse, kui olin seitseteist, metsik ja rahutu, libisesin maha Keegan Falli mootorrattalt, õunapuuoied niisama heledad nagu tähed meie kohal. Libistasin sõrmedega üle ta rinna, kui ta lahkus, mootor läbi öö murisemas. Mu isa oli aias, kui ma maja poole pöördusin. Kuuvalgus tabas halli ta lühikestes juustes, sigaretiots tõusmas ja laskumas. Pimeduses hõljusid sirelid ja esimesed roosid. *Kena, et välja ilmusid*, ütles isa. *Mul on kahju, et sa muretsesid*, vastasin. Vaikus, järve ja komposti ja pimedast maast välja murdvate roheliste võrsete lõhn, ning siis küsis ta: *Tahad minuga kalale tulla, Lucy? Kuidas oleks? Ammu pole käinud*. Ta sõnad olid nukrad ja mulle meenus, kuidas ma enne koitu ärkasin, et temaga kaasa minna, tassides üle muru paadi juurde kõndides rasket söödakarpi. Tahtsin kalale minna, isa kutse vastu võtta, kuid veelgi rohkem tahtsin minna üla-korrusele ja mõelda Keegan Fallist. Seepärast pöördusin ära ja ütlesin, toon niisama terav kui purunenud merikarbid: *Isa. No tõesti. Ma ei ole enam tilluke*.

Need olid viimased sõnad, mis ma talle kunagi ütlesin. Paar tundi hiljem, ärgates päikesepaistest ja ärevatest häältest, jooksin allkorrusele ja üle kastese rohu kaldale, kus nad olid isa järvest välja tõmmanud. Mu ema põlvitas madalas vees ja puudutas sõrmetstega isa põske. Isa huuled ja nahk olid sinakad. Suunurgas oli vahujälgi ja ta laud olid kummaliselt sillerdavad. *Nagu kalal*, mõtlesin. Pöörane mõte, kuid vähemalt vaigistas see teised mõtted, mis olid hullemad ja mis mind maha ei jätnud: *Kui ma ometi oleksin kaasa läinud. Kui ma oleksin olnud seal. Kui ma ometi oleksin nõusse jäänud*.

Yoshi minu kõrval tatamil ohkas ja liigutas, ta käsi libises mu puusalt maha. Kuuvalgus heitis põrandale nelinurga ning rulood kahisesid õrnalt kaugest murdlainetusest ja tuulest. Aegamisi, peaaegu märkamatuult muutus rappumine tugevamaks. See oli algul

nõrk, niisama vaikne kui rongimürin hetk varem. Siis hakkasid mu põrandale sätitud Tiibeti laulvad kausid iseenesest ümisesema. Mu kivikeste kogu hakkas riiulilt alla kukkuma, tabades matte nagu vihmapiisad. All kukkus midagi katki, kildudeks. Hoidsin hinge kinni, nagu suudaksin liikumatuna püsides maailma vaigistada, kuid värin muutus tugevamaks ja siis veelgi tugevamaks. Riiulid jõnksatasid, mitu raamatut lendas põrandale. Ja siis, ühe sujuva krambina, hakkasid seinad kõikumama ja põrand tundus veerevat, nagu oleks mingi suur loom tõusnud ja ennast keeranud, nagu oleks maa ise elus ning maapind vaid muutlik nahk.

Äkki see lakkas. Kõik oli kummaliselt vaikne. Kaugel tilkus vesi tiiki. Yoshi hingamine oli rahulik ja ühtlane.

Pöördusin ja raputasin teda õlast. Ta avas aeglaselt silmad. Need väikesed maavärinad ei häirinud teda, kuigi seekord oli tõukeid olnud sadu, vahel mitukümmend päeva jooksul, paljud nii nõrgad, et neid märkasid vaid seismilised masinad, teised, nagu nüüdnegi, küllalt võimsad, et meid äratada.

„Maavärin?“ pomises ta.

„Jah, tugev. Midagi purunes allkorrusel.“

„Jah? Noh, nüüd on see möödas. Praegu on ju vaikne, eks? Jääme uuesti magama.“

Ta sulges silmad ja tõmbas mu enda vastu. Ta hingamine muutus kiiresti jälle ühtlaseks ja sügavaks. Paokil aknast silmasin üle vastas-maja katuse laiali pillutud tähti. „Yoshi?“ ütlesin. Kui ta ei vastanud, lipsasin voodist välja ja läksin allkorrusele.

Aaloe oli kõõgi aknalaualt alla kukkunud ja selle pott oli kildudeks. Panin vee keema ning pühkisin laiali paiskunud mulla, klaasikillud ja katkised varred kokku. Arvatavasti tegid Jaapani koduperenaised tänaval sedasama, mis tekitas minus ebamugavust ja veidi kibestumist – oli selge, et olin liiga kaua ilma tööta olnud. Mulle ei meeldinud Yoshist sõltuda, see, et mul ei olnud sissetulekut ega tööd väljaspool kodu. Ma olen hüdroloog, mis tähendab, et ma uurin vee liikumist maailmas, pinnal ja maa all, ning olin teinud ligi pool kümnendit rahvusvahelistele ettevõtetele uuringuid, enne kui Jakarta Yoshit kohtasin. Olime armunud nii, nagu on võimalik

armuda välismaal, ära lõigatud kõigest, mida olime tundnud, nii et riik, kus elasime, oli meie endi teha ja meie oma soovide subjekt. *See on ainus manner, mis loeb*, ütles Yoshi ikka, libistades kätega üle mu keha. *See on ainus maailm, mis on olemas*. Aasta, kaks olime väga õnnelikud. Siis lõppesid meie lepingud. Enne kui mina tööd leidsin, pakuti Yoshile inseneritööd, mis tundus algul tema unistuste pak-kumine. Siis kolisimegi Jaapanisse, mis osutus hoopis üheks teiseks maaks.

Valasin endale tassi teed ja läksin eesruumi, avasin rulood ja aknad. Ööõhk, värsked ja jahe, tulvas sisse. Oli veel pime, kuid ümbrus juba liikus: vesi voolas, taldrikud kolisesid lähedal ja kaugel. Teisel pool kitsast teerada rääkisid naabrid vaikselt omavahel.

Maja rappus kergelt murdlainest ja rahunes siis. Istusin madala laua taga ja rüüpasin teed, lastes mõtted uitama eelolevale päevale ja meie ammu plaanitud matkale mägedesse. Indoneesias, seal teisel maal, olime rääkinud Yoshiga abielust ja isegi lastest, kuid neis udustes fantaasiates oli mul alati rahuldust pakkuv töö või olin rahul jaapani keele ja lilleseadmise õppimise ning pikkade üksildaste matkadega. Ma ei olnud mõistnud, kui isoleeriv võib olla töötus või kui palju aega pühendab Yoshi oma tööle. Viimasel ajal olime olnud teineteisega pahurad, tülid puhkesid eimillestki. Ma ei olnud aru saanud sellestki, kui visa on minevik, tabab mind oma raskusjõuga samal hetkel, kui tempot aeglustan. Pärast kolme jõudekuud Jaapanis hakkasin õpetama inglise keelt lihtsalt selleks, et täita oma päevi häältega, mis ei kuulu mulle. Viisin oma noori hoolealuseid jalutama, peatudes mere ääres, et õpetada konkreetseid nimisõnu: *kivi, vesi, laine*, igatsedes taga päevi, kui olin kasutanud neidsamu sõnu vabalt ja kergelt oma igapäevases töös. Vahel avastasin end ütlemas pöörasemaid asju, asju, millest nad kindlasti aru ei saanud. *Seda vett jõid dinosaurused, kas te teadsite seda? Vesi on igaveses ringluses, kunagi, väiksekese, võivad teie lapselapsed juua koguni teie pisaraid.*

Nüüd, nädalaid hiljem, hakkasin mõtlema, kas selline ongi mu elu, mitte vaid põgus vahepala, nagu olin kujutlenud.

Toa teises otsas vilksatasid mu sülearvutil tulukesed. Tõusin, et vaadata meile, ekraani kuma muutis mu käed kahvatusinisteks.